

T.B.M.M.
DEMOKRATİK TOPLUM PARTİSİ
Grup Başkanlığı

Sayı : 2824
Tarih: 12.07.2008

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Milletvekili Seçimi Kanunu, Siyasi Partiler Kanunu İle Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifimiz gerekçesi ile birlikte ilişikte sunulmuştur.

Gereğini arz ederiz.

Gültan KIŞANAK

Diyarbakır Milletvekili

T.B.M.M. BAŞKANLIĞI			
T.C. Konukları			
T.C. Konukları		Anayasa	
Tarih:		23.7.2008 F. No: 2/304	
MD.Y.	Müdür	D.İşk.Y.	G.Sek.
S	Kelir	Kelir	Kelir
BAŞKAN		K. Y.	

1. Ahmet TÜRK
DTP Mardin Milletvekili

3. Fatma KURTULAN
DTP Van Milletvekili

5. Ayla AKAT ATA
DTP Batman Milletvekili

M. Nezir KARABAŞ
DTP Bitlis Milletvekili

Sırrı SAKIK
DTP Muş Milletvekili

11. Özdal ÜÇER
DTP Van Milletvekili

13. Pervin BULDAN
DTP Iğdır Milletvekili

15. Akın BİRDAL
DTP Diyarbakır Milletvekili

17. Hasip KAPLAN
DTP Şırnak Milletvekili

19. Şerafettin HALİS
DTP Tunceli Milletvekili

2. Selahattin DEMİRTAŞ
DTP Diyarbakır Milletvekili

4. Emine AYNA
DTP Mardin Milletvekili

6. Sebahat TUNCEL
DTP İstanbul Milletvekili

8. Bengi YILDIZ
DTP Batman Milletvekili

10. Nur YAMAN
DTP Muş Milletvekili

12. Aysel TUŞLUK
DTP Diyarbakır Milletvekili

14. Gültan KIŞANAK
DTP Diyarbakır Milletvekili

16. İbrahim BİNİCİ
DTP Urfa Milletvekili

18. Sevaht BAYINDIR
DTP Şırnak Milletvekili

20. Osman ÖZÇELİK
DTP Siirt Milletvekili

GENEL GEREKÇE

Demokrasinin temel ilkesi halkın yöneticilerini seçebilmesi; insan hak ve hürriyetlerinin güvence altında olmasıdır. Seçim süreci, bütün parti ve adaylar için eşit maddi koşullar sağlamalıdır. Seçmenlerin oy kullanarak, bir yurttaşlık görevini ve hakkını yerine getirdikten sonra, bu irade beyanının adil bir biçimde Meclis'te temsile kavuşması "egemenliğin halka ait" olduğunun somut yansıması olacaktır.

Demokratik toplumlarda seçimlerle irade beyanında bulunan hiçbir yurttaşın oyu diğerinden daha ayrıcalıklı olamaz. Bu nedenle toplumu oluşturan tüm kesimlerin iradelerinin meclise yansımaları esas alınması demokratik bir temayüldür.

Yürürlükte bulunan 25/08/2006 tarih 2839 sayılı Milletvekili Seçimi Kanunu bir siyasi partinin Türkiye Büyük Millet Meclisinde Temsil edilebilmesi için Türkiye genelinde geçerli oyların %10 unu almasını gerekli kılmaktadır.

Seçim barajları siyasal sisteme iki türlü etki yapmaktadır. Birinci barajların "kurumsal" etkileri, ikincisi ise "davranışsal" etkileridir. Barajların yasama organında sandalye dağılımına yapacağı kısa vadeli etkiler ile siyasal parti yaşamında uzun vadede doğuracağı etkiler "kurumsal" etkilerdir. Barajların seçmenlerin oy kullanma davranışında uzun vadede ortaya çıkaracağı etkiye de "davranışsal" etkilerdir.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sında "yönetimde istikrar", temsilde "adalet" ilkeleri yer almaktadır. % 10'luk "ülke seçim barajı" Anayasa'daki "yönetimde istikrar", temsilde "adalet" ilkeleri açısından ele alındığında ne "istikrarı" sağladığı ne de "adalet" uygun olduğu ortaya çıkmaktadır.

Son altı Milletvekili Genel seçimlerinde 1987'de % 19.5, 1991'de %0.5, 1995'te %14, 1999'da %18.5, 2002'de %45 son olarak 2007'de %13 geçerli oy meclis dışında kalmıştır. 1987'de 4.6 milyon, 2002'de 14 milyon seçmenin oyu baraj nedeniyle değerlendirme dışında kalmış, meclis iradesine yansımamıştır.

Meclis dışında kalan her seçmen oyuna karşılık Türkiye Büyük Millet Meclisi içinde suni bir "aşkın temsiliyet" oluşmaktadır. Bu suni çoğunluk birinci partide yoğunlaşmakta bir sonraki partiye geçtikçe de yoğunluğu azalmaktadır. Geçmiş seçimlerde en çok oyu alan siyasi partilerin meclisteki temsiliyetleri 1987 genel seçimlerinde ANAP %36,1 oyla, milletvekilliklerinin %69,9'unu, 2007 seçimleri ile birinci parti olarak Meclis'e giren AKP %46,6 oyla milletvekilliklerinin %62, ikinci parti CHP %20,9 oyla %22 temsil bulurken, üçüncü ve son sırada yer alan MHP %14,3 oyla %12,7 temsil bulmaktadır.

Tek parti iktidarını destekleyerek “siyasi istikrarı” ülke genelindeki %10 seçim baraj ile sağlanamayacağı 1983 sonrasındaki her bir hükümetin gerek çalışma süresi gerekse siyasi ortamda yaşanan tartışma süreçleriyle görülmüştür. Mevcut sistem, barajı aşan partiler arasında da eşit bir temsiliyet getirmemekte yalnızca en çok oyu alan partiyi desteklemektedir. O nedenle ki 2002 seçimleri, dünyadaki nispi temsil sistemlerinde 1995 Rusya seçimleri dışında milletvekilleri bakımından en yüksek orantısızlık değerini taşımaktadır.

Bu rakamlar, % 10'luk ülke barajının, “temsilde adalet” ilkesinde ne kadar büyük yaralar akçığını ortaya koymaktadır. Mevcut baraj nedeniyle “secim ve temsil” esasına dayalı demokratik sistem zedelenmekte, halkın oyları Meclis'te temsiliyete dönüşmediği gibi; Mecliste oluşan “askın temsiliyet” yani halkın verdiği temsil yetkisinden çok daha fazlasına sahip olmak, “meşruiyet krizi” yaratmaktadır.

Baraj sistemi, Demokrasinin vazgeçilmez ilkelerinden olan “çoğulculuk” ilkesinin hayata geçmesini de önlemekte, Meclis'te “aşkın temsiliyetin” oluşturduğu “çoğunluğun” iktidarını dayatmaktadır. Seçmen iradesinin Meclis'te temsilini sınırlayan % 10'luk barajı, halkın yönetime katılımını engellemektedir.

Yüzde 10'luk baraj sistemi aynı zamanda seçimlere katılım oranında düşüşün yaşanmasına da yol açmaktadır. Seçim barajının seçmende yarattığı psikolojik baraj oy kullanma oranına katılımın düşmesi olarak yansımaktadır. “Oyum boşa gitmesin” kaygısıyla hareket etmeye zorlanan seçmen, ya gerçek tercihi dışında bir partiye yönelmekte ya da sandık başına gitmemektedir.

Seçimi barajının % 3 olarak belirlenmesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin toplumun daha geniş kesimlerini kapsamasını ve yansıtmasını sağlayacaktır. Yurttaşların seçimlerinin ve tercihlerinin yasama erkine yansması, toplumsal barışı güçlendirecektir. Barış, uzlaş gerektirir, uzlaş ise istikrarı getirir. Tek partiyi güçlendiren devlet yardımından başlayarak seçim barajına kadar devam eden süreç siyasette çatışmacı üslubu de beraberinde getirmektedir ki, bu üslup uzlaşıdan hayli uzaktır. Uzlaşının olmadığı yerde istikrar gelişmez.

Meclisteki çok partili temsiliyet gerek hükümetin kurulmasında gerek, hükümet icraatlarından ülke genelindeki politik tartışmalara yanıt olunmasına kadar bütün süreçlerde daha uzlaşıcı, ılımlı ve demokratik siyasal kültürün gelişmesini güçlendirir. İstikrar kaygısıyla oluşturulan temsiliyetin ne Türkiye Büyük Millet Meclisi içinde ne de siyasal yaşama istikrar getirmediğinin örneklerini yakın tarihimizde görmekteyiz.

Demokratik katılımı güçlendirilmiş bir yasama gücü, Türkiye'nin kendi iç dinamikleriyle sorunları çözüme kültürünü geliştirecek ve uluslararası platformlarda da güçlü temsiliyet sağlayacaktır. Demokrasi dış ilişkilerde prestijli görünmek için giyilen bir forma değildir. Bilakis kendi dinamiklerimizle, sorunları doğrudan, açık yüreklilikle irdeleyip çözümler sunabilme siyasi erdemini göstermeyi gerektirir ki bir devleti içte ve dışta güçlü kılan da budur. Bugün herhangi bir dış beklenti olmadan, herhangi bir uluslararası anlaşma ve merci tavsiyesi olamadan kendi iç demokrasimizi güçlendirmek adına ve daha kapsayıcı bir Türkiye Büyük Millet Meclisi için bu değişim ve dönüşüm zorunludur.

Bir ülkede çok sayıda siyasal partinin bulunması, siyasetteki parçalı yapı veya dağınıklık olarak değerlendirilemez. Siyasi partiler demokrasi, toplumsal barış ve özgürlüklerin politik hayattaki teminatlarıdır. Toplumun tüm zenginlik ve organizasyon gücünün toplandığı "devlet erki" tek bir parti, kişi, aile, zümre ve benzeri monark yapının eline bırakılamayacak kadar önemli bir güçtür; bu güç Anayasa tarafından bir yandan "güçler ayrılığı" ilkesiyle yaygınlaştırılırken, diğer yandan örgütlenme hakkı ve siyasi partiler, sosyal hukuk devleti içerisinde tanımlanarak güçlendirilmiştir. Siyasi partiler, siyasal tartışmaların halka yaygınlaştırma, dolayısıyla siyaseti demokratikleştirme aygıtlarıdır ki bu nedenle anayasada kamu hizmeti olarak tanımlanmıştır. Anayasa "Siyasi partiler, demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır" tanımlamasıyla siyasi partilerin korunup geliştirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Her açıdan eşit koşullarda başlamayan seçim yarışının, adil bir yarış olduğu iddia edilemez. Yönetme erkini kullanmaya aday olan, siyasal partilerin ekonomik sorunlardan ötürü, herhangi bir "ekonomik" ve "sosyal" etki altına girmesinin engellenmesi açısından "Devlet Yardımları" yapılmaktadır. Bu yardımlar 85 yıllık Cumhuriyet tarihinde farklı biçimlerde uygulanmış gelmiştir. Son olarak 1995 yılında Anayasa'nın 68/son maddesinde yapılan değişiklikle siyasi partilere "devlet yardımı" yapılması anayasal güvenceye bağlanmıştır.

Emredici nitelikteki bu düzenlemeyle, siyasi partilere 'yeterli düzeyde ve hakça' mali yardım yapılması ve bu yardımın tabi olduğu esasların yasa ile düzenlenmesi öngörülmüştür. Ancak yapılan yasal düzenlemeler, Anayasa'da öngörüldüğü gibi "hakça" devlet yardımı yapılmasına olanak sağlamamıştır.

%10 genel seçim barajı nasıl bir temsil adaletsizliği oluşturuyor ise devlet yardımı alabilmek için konulan %7 lik barajda, aynı eşitsizliği destekleyen diğer bir dayanaştır. % 7 oy alma zorunluluğu, tıpkı seçim barajı gibi, çoğunluğu oluşturan partilerin desteklenmesi öngörmekte ve demokrasinin "çoğulculuk" ilkesini zedelemektedir.

Yurttaşların vergileriyle oluşturulan devlet gelirlerinin, yurttaşların ülke siyasasına yön vermeleri için seçtikleri veya örgütlendikleri siyasal partilere yeterli düzeyde ve hakça paylaştırılması gerekir.

Ayrıca, Anayasa'da 2001 yılında, Siyasi Partiler Yasası'nda 2002 ve 2003 yıllarında yapılan değişikliklerle, siyasi partileri kapatma yaptırımına seçenek olarak 'devlet yardımından kısmen ya da tamamen yoksunluk yaptırımı' öngörülmüştür. Bu düzenlemeler yapılırken devlet yardımı alamayan 'siyasi parti tüzelkişilikleri' hakkında devlet yardımından yoksunluk yerine bir başka yaptırım getirilmemiştir.

Böylece Anayasa koyucu zımni iradesi ile bütün siyasi partilerin devlet yardımı alacağını kabul etmiştir. Anayasa'nın 68/son maddesi ile de bu yardımın, 'yeterli düzeyde ve hakça' yapılması düşüncesi benimsenmiştir. Tüm siyasi partiler için "devlet yardımından yoksunluk" yaptırımı söz konusu olmadığına göre; bu yardımı 'tüm siyasi partilerin' almasını sağlayacak şekilde düzenleme yapılması zorunludur.

Bu düzenleme yapılırken, siyasi partilerin milletvekili seçimlerine katılarak milli iradeyi oluşturmak ve ülke genelinde faaliyet göstermek amacıyla kurulmaları da gözetilmelidir. Tabela partileri kurulmasını önleyici tedbirler de alınmalıdır. Bu konuda siyasi partiler yasasında köklü değişiklikler yapılması gerekmektedir. Ancak sınırlı bir değişikliği ön gören bu yasa teklifinde, mevcut yasa ile tutarlılık içerisinde, hem mümkün olan en geniş kesime "devlet yardımı" verilmesi, hem de istismar edilmesinin önlenmesine yönelik hükümler bulunmaktadır.

Yasa teklifinde, ülke genelinde %1 oy almış veya Meclis'te grubu bulunan yada Meclis içinde en az 5 milletvekiliyle temsil edilmekle birlikte bir siyasi partinin genel seçimlere katılma koşulu olan ülke genelindeki illerin yarısında teşkilat kurmuş olan siyasi partilere devlet yardımı yapılması öngörülmektedir. Bu kriterler Anayasa'da işaret edilen yardımın "hakça" olması ilkesinin yerine getirilmesine imkan tanıyacaktır. Dünyada da yaygın örnekler benzer kriterlere işaret etmektedir.

Ekonomik sıkıntılar nedeniyle örgütsel yapısını geliştiremeyen, siyasi bir etkinlik yapamayan ve de geniş kitlelere ulaşamayan bir siyasi partinin siyasi hayatta varlığını sürdürmesi oldukça zordur. Ayrıca bu durum siyasi partiler arası en başından eşitliği ortadan kaldırmakta ve küçük partileri ya yok olmaya ya da marjinal kalmaya zorlamaktadır.

Tarihin taşla nakşedildiği günden bu yanaengin kültürlerle evsahipliği yapmış bir coğrafyada yaşamaktayız. Anadolu, bir baştan bir başa kıtaları, kültürleri buluşturan ulvi bir köprülük gibidir.

Envai çeşit çiçeğin açtığı bu coğrafyada, her renk nasıl ki bu muazzam tablonun müstesna bir parçası ise her dil de o çiçeğe sevdalı bülbülün şarkısıdır.

Ülkemizde Türkçe'nin yanı sıra bir çok dil ve lehçe kullanılmaktadır. Politikacılar da özellikle seçim dönemlerinde, "de facto" olarak seçmenleriyle onların bildiği dille iletişim kurmaktadırlar. Ancak bu konuda "Türkçe dışındaki dillerin kullanılmasını yasaklayan yasal düzenlemeler bulunduğu için, her politikacı da bu durumu tabiri caiz ise "uygun formüller bularak" atlatmaya çalışmaktadır. Yasalar farklı şey söylese de "realite" budur.

Siyasi partilerin farklı dile ve lehçelerde propaganda yapılmasının yasaklanması demokrasiyle bağdaşmamaktadır.

40 Avrupa ülkesinde çoklu dil kullanılmakta ve dil bilimciler birden fazla dil bilenlerin kavrama ve sosyal ilişkilerde daha başarılı olduklarını belirtmektedirler. Birden fazla dil kullanılması, asla ayrımcılık veya ayrılıkçılık anlamına gelmemektedir.

Seçimlerde temel amaç adayla seçmen arasındaki sağlıklı iletişimidir; bu iletişimin en doğal yolu farklı dilleri de kullanılabilme olanağıdır. Ayrıca bu yasa teklifi ile yapılmak istenen, realitede var olanı yasallaştırmaktır. Bugün doğal olarak siyasal arenanın en tanınmış simaları, bakanlar, milletvekilleri, belediye başkanları seçmenin ve de çoğunlukla kendilerinin, yerel dili veya lehçesiyle konuşmakta, iletişim kurmaktadır.

Ancak yasaklayıcı yasa hükümleri işletilerek hakkında yasal işlem başlatılan çok sayıda politikacı da bulunmaktadır. Çağımızda artık dilin bir yasak konusu yapılması kabul edilemez.

Yerel dillerin her hangi bir arenada kullanılmasının yasaklanması öncelikle Türkiye iç dinamikleri gereği terk edilmelidir. Toplumsal barış ve uzlaşi için bu yanıştan artık dönülmelidir. Yerel dil ve lehçelerde siyaset yapabilmek, halk tarafından anlaşılmayı da beraberinde getirecektir. Bu Cumhuriyetin yeni bir toplumsal barış ve aydınlanma hamlesidir.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- 2839 Sayılı Milletvekili Seçimi Kanunu'nun 33'üncü maddesinde düzenlenen "% 10'luk" seçim barajı "% 3'e" düşürülerek; halkın iradesinin meclise daha fazla yansması amaçlanmıştır.

MADDE 2- Madde ile; 22/04/1983 Tarihli 2820 Sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 43 üncü maddesinin üçüncü fıkrasında yapılan değişiklik ile aday adaylarına, farklı dil ve lehçelerde siyaset yapma imkanı tanınarak; seçmenlerle iletişim kurulurken dil engeliyle karşılaşılması önlenmek istenmiştir. Dilin siyasal yaşamda bir yasak konusu olması yerine, serbest kılınması özgürlükçü demokratik toplum düzeninin gereklerine daha uygun düşecektir.

MADDE 3- 2820 Sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 81. maddesinin (c) bendinde yer alan ve siyasi partilerin faaliyetleri sırasında, Türkçe dışındaki dillerin kullanılmasını yasaklayan hüküm, Türkçenin yanı sıra farklı dil ve lehçelerin de kullanılmasına izin verecek şekilde düzenlenmiştir. Eksiksiz demokrasinin inşası açısından gerekli görülen bu düzenleme ile aynı zamanda Türkiye'nin Avrupa Birliği üyelik sürecinde yapılan reformlara uyum sağlanması amaçlanmıştır.

MADDE 4- Yapılan değişiklik ile 22/04/1983 Tarihli 2820 Sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun Ek 1'inci maddesinde yer alan ve seçimlerde % 7 oy alan partilere de devlet yardımı yapılmasını öngören hüküm, % 1 olarak değiştirilerek, demokrasinin vazgeçilmez öğelerinden olan siyasi partilerin korunması, siyaset kurumunun güçlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yine aynı maddede yer alan "üçyüzelli milyon liradan" ibaresi, "üçyüzelli bin YTL" şeklinde değiştirilerek, 31.01. 2004 tarih ve 5083 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Para Birimi Hakkında Kanun hükümlerine uygun hale getirilmesi amaçlanmıştır.

Ek Madde 1'e eklenen fıkra ile TBMM'de grubu bulunan veya en az 5 milletvekili ile temsil edilen siyasi partilere de devlet yardımı verilmesi hükme bağlanarak, parlamento temsiliyetinin önemini dikkat çekilmek istenmiştir. Ve bu maddenin istismar edilmesini önlemek amacıyla da, illerin en az yarısında örgütlenmiş olma şartı getirilmiştir.

MADDE 5 – Madde ile; 26/04/1961 Tarihli 298 Sayılı Seçimlerin Temel Hükümleri Ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanunun 58 inci maddesinde yer alan, siyasi partilerin radyo ve televizyon kanallarında Türkçe dışında bir dille propaganda yapmalarını yasaklayan hüküm değiştirilerek, siyasi partilere Türkçenin yanı sıra farklı dil ve lehçelerde radyo ve televizyon kanallarında propaganda yapma imkanı tanınmıştır.

Siyasi partilerin farklı dile ve lehçelerde propaganda yapılmasının yasaklanması demokrasiyle bağdaşmamaktadır. TRT'nin bir kanalının tamamen farklı dil ve lehçelerde yayın yapmaya ayrılmasına dair yasal düzenlemenin yapıldığı bir süreçte, demokratikleşme adımlarının uyumlu hale getirilmesi amaçlanmıştır.

MADDE 6 - Yürürlük Maddesidir.

MADDE 7- Yürütme Maddesidir

**MİLLETVEKİLİ SEÇİMİ KANUNU, SİYASİ PARTİLER KANUNU İLE
SEÇİMLERİN TEMEL HÜKÜMLERİ VE SEÇMEN KÜTÜKLERİ
HAKKINDA KANUNDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN
TEKLİFİ**

MADDE 1- 10/6/1983 tarihli ve 2839 sayılı Milletvekili Seçimi Kanununun 33 üncü maddesinin birinci fıkrasında yer alan “% 10’u” ibaresi “% 3’ü”, üçüncü fıkrasında yer alan “yüzde onluk” ibaresi “yüzde üçlük” şeklinde değiştirilmiştir.

MADDE 2 - 22/4/1983 tarihli ve 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu’nun 43 üncü maddesinin üçüncü fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Aday adayları, mensup oldukları partinin programı, büyük kongresinin ve yetkili merkez organlarının kararları ile partinin seçim bildirisi dışında, milli, mahalli yahut mesleki çapta herhangi bir vaatte bulunamazlar ve Türkçe’nin yanı sıra farklı dil ve lehçeleri de kullanabilirler.”

MADDE 3 - 22/4/1983 tarihli ve 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 81 inci maddesinin

(c) bendi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Tüzük ve programlarının yazımı ve yayınlanmasında, kongrelerinde, açık ve kapalı salon toplantılarında, mitinglerinde, propagandalarında Türkçe’nin yanı sıra farklı dil ve lehçeleri de kullanabilirler. Türkçe’nin yanı sıra farklı dil ve lehçelerde yazılmış pankartlar, levhalar, plakalar, ses ve görüntü bantları, broşür ve beyannameler kullanabilir ve dağıtabilirler. Tüzük ve programlarını yabancı dillere de çevirebilirler.”

MADDE 4- 2820 sayılı Kanununun Ek 1 inci maddesinin beşinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş ve maddeye aşağıdaki fıkra eklenmiştir.

“Milletvekili genel seçimlerinde toplam geçerli oyların % 1’inden fazlasını alan siyasi partilere de devlet yardımı yapılır. Bu yardım en az devlet yardımı alan siyasi partinin ikinci fıkra gereğince almış olduğu yardım ve genel seçimlerde aldığı toplam geçerli oy esas alınarak kazandıkları oyla orantılı olarak yapılır. Ancak bu yardım üçyüzelli Bin Yeni Türk Lirasından az olamaz. Bunun için her yıl Maliye ve Gümrük Bakanlığı bütçesine yeterli ödenek konulur.”

“Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde grubu bulunan ancak devlet yardımı almayan siyasi partilere, son genel seçimde % 3 oranında oy almış gibi devlet yardımı yapılır. Türkiye Büyük Millet Meclisinde en az 5 milletvekili ile temsil edilen ve illerin en az yarısında teşkilat kurmuş olan, ancak devlet yardımı

almayan siyasi partilere, en az devlet yardımı alan siyasi parti kadar devlet yardımı yapılır.”

MADDE 5- 26/4/1961 tarihli ve 298 sayılı Seçimlerin Temel Hükümleri Ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanunun 58 inci maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Propaganda için kullanılan el ilanları ve diğer her türlü matbuatlar üzerinde Türk Bayrağı, dini ibareler bulundurulması yasaktır. Radyo ve televizyonlarda yapılacak propaganda yayınlarında, diğer seçim propagandalarında Türkçe'nin yanı sıra farklı dil ve lehçeler de kullanılabilir.”

MADDE 6- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 7- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.